
Půlnoční rituál

„**T**o je Christian. Požádal o tvou ruku.“ Takovými slovy jí strýc představil muže působícího neohrabaným dojmem. K smrti ji vyděsilo, když k ní natáhl ruku. Připomněla jí pracku medvěda, jehož kdysi obdivovala v cirkuse. Ten muž byl pravý opak Frederika Goldhammera, oduševnělého učitele klavíru, kterého dlouho tajně zbožňovala – až do dne, kdy se jí při hře pro čtyři ruce dotkl. Při pomyšlení na to, co se pak stalo, nedokázala potlačit rozechvění. Hleděli na sebe tak dlouho, až si k sobě našla cestu i jejich ústa.

„Hned zítra požádám o tvou ruku, nejdražší,“ slíbil jí Frederik po polibku s vážností přísahajícího člověka – a potom ho už nikdy neviděla! Věděla jen to, že přednesl svou žádost strýci a ten ho povýšenecky vyhodil.

„Máme s tebou jiné plány,“ oznámili jí strýc Rasmus a jeho žena Margarete naprosto chladně. „Nepřichází v úvahu, že by sis vzala toho muzikantského žebráka!“

Pak najednou seděl na pohovce tenhle neotesaný chlap a zíral na ni s neskrývanou nadějí. Stála tam jako solný sloup. Od prvního setkání s Christianem Petersem už uplynuly více než tři roky. Tehdy podala nápadníkovi ruku a jednoduše utekla z místnosti, ale teta ji přivedla nazpět a přikázala jí, aby jeho žádost přijala. „Jinak tě pošleme do kláštera.“

To byla ošklivá hrozba, protože Anna znala dvě staré tety, které v klášteře žily. V životě nepotkala nikoho zkostnatělejšího než ty dvě černě oděné pobožné vrány. V zoufalství požádala o čas na rozmyšlenou a tiše doufala, že ji Frederik zachrání. Celé týdny večer co večer plakala do polštáře a modlila se, aby ji klavírista unesl. Dokonce si sbalila kufřík pro případ, že by ji jedné krásné noci odvedl, ale její idol se už nikdy neukázal. Jistě, zašla by za ním, ale neznala ani jeho adresu.

A za měsíc ten neotesanec opět seděl na strýcově pohovce. V duchu viděla všechno tak jasně, jako by to bylo včera – jak se poslušně posadila vedle strýcových pomocníků a bojovala se slzami. Měla pocit, že odpornějšího člověka snad nikdy neviděla: ty jeho neohrabané pohyby, rozpačitý úsměv, vyceněné zažloutlé zuby, neobratně formulované věty. To vše ji neskutečně odpuzovalo.

Ze vzpomínek ji vytrhlo další zapískání.

Vypadalo to, že Christian velmi tiše vstal – slyšela, jak zašustila příkrývka a na prkenné podlaze téměř neslyšně zapleskala bosá chodidla. Jeden, dva, tři, přesně ke stoličce. Ale co to znamená? Proč si obléká kalhoty, když si potřebuje jen ulevit? A boty. Znovu kroky, cvakly dveře. Těžký dupot na schodech. Pak všechno opět ztichlo.

Opatrně otevřela oči, posadila se na posteli a povzddechla si. Všude v pokoji ještě stály kufry, které přivezla. Na vybalování byla příliš unavená. A pak tolik nového, co ji tu očekávalo! Nejvíce ji zarazilo, že měla prozatím bydlet v dřevěné boudě. Jistě, v Hamburku ji odbyli nejmenší špeluňkou ve vile, ale proti téhle chatrči to byl královský palác. A mezi těmito spěšně postavenými dřevěnými příbytky vedly jen písečné cesty, které se po každém dešti rozbahnily. Kočár na nich několikrát zapadl. K tomu to nečekané léto. Když nastupovala v Hamburku na palubu, ležel tam sníh. Anna si zděšeně všimla, že při pouhém pomyšlení na její příjezd do přístavu v Otagu jí po tvářích znovu stékají slzy. Rychle si to znamení smutku otřela.

„Přestaň brečet!“ obořil se na ni Christian, když se při pohledu na chudé obydlí neubráníla pocitu zklamání. „Nehraj si na chudinku, nemáš k tomu důvod! Budeme mít nejkrásnější dům široko daleko. Už jsem mluvil se stavitelem.“

Všechno jí připadalo cizí – nejen země, ale i její manžel. Nikdy předtím na ni nekríčel. Až na to, že jí jednou týdně působil nepříjemné bolesti, si na něho během prvních dvou let manželství zvykla. Ačkoli se projevoval hrubě, cítila, že v nitru je vůči ní jemný a dobromyslný. Jen občas se na ni zvláštěně podíval a zeptal se: „Tak co, už jsi konečně v jiném stavu?“ Ne, za první dva roky manželství ke svému velkému zármutku neotěhotněla. Dítě, to byla její velká touha. Ačkoli byla pokaždé zklamaná, že musí zavrtět hlavou, nikdy se doopravdy nerozzlobil. Naopak, dokonce ji utěšoval a dodával jí odvalu. „Jen počkej, jednoho dne budeme mít dům plný dětí!“ Nikdy se netajil tím, že by si přál přinejmenším šest potomků. Byl k ní vždy laskavý a vyčetl jí z očí každé přání dříve, než je vyslovila. Co jí šeptala při svatbě nejlepší přítelkyně Gertrud? „Je to pořádný kus chlapa a miluje tě!“ Nepochybovala o tom, že ji má svým způsobem rád – alespoň ještě loni, kdy ho viděla naposledy. Tehdy se vydal sem, do osady na novozélandském východním pobřeží, které se přes noc stalo cílem mnoha dobrodruhů.

Tady v cizině se z Christiana stal najednou úplně jiný člověk – tyran, který z jejího příjezdu snad ani neměl radost. Jistě, odvedl ji z lodě, ale od začátku mezi nimi vládl pocit odcizení. Vyměnili si zatím jen pár slov, beztak jen proto, že Anna zahrnula manžela spoustou otázek. Nemohla se zbavit dojmu, že se už na ni nedívá láskyplným pohledem, ale

skoro jako na vetřelce. Samozřejmě si představovala, že najde muže, se kterým se rozloučila před rokem. Vyhlička, že ji bude nosit na rukou, byla její jedinou útěchou, když opouštěla Hamburk. Jenže on se teď chová stejně hrubě jako vypadá, povzddechla si. To si tak zvykl na mládenecký život?

Prudce se zvedla a zahanbeně si stáhla noční košili. Po špičkách přistoupila k oknu. Manžel se mohl každou chvíli vrátit, a přesto neodolala touze otevřít okno a vpustit do vydýchané místnosti svěží vzduch. Zhluboka se nadechla a zabloudila očima k obloze. Milovala hvězdy. Frederik jí jeden jasný zimní večer, když se s ním po vyučování procházela ve Wortemannově zahradě, ukázal hvězdy na nebi a vysvětlil jí, kde má hledat celou řadu souhvězdí. Při té sladké vzpomínce si znovu povzddechla.

Naklonila se z okna a hledala Velký vůz. Zpočátku ho neviděla, ale pak jí spadly šupiny z očí. Jeho podoba byla převrácená. Na obloze jižní polokoule bylo prostě všechno přesně naopak. Zatímco si to ujasňovala, sklouzla pohledem na ulici.

V tomto sídlišti z dřevěných domů poblíž přístavu nebyly ještě plynové lucerny jako v Hamburku, ale měsíc svítil tak jasně, že viděla, co se dole odehrává. No ne, to je přece Christian, který potichu zamířil k protější stavbě! Stačila včas uskočit zpět do pokoje, aby ji nespátřil. Srdce jí bušilo jako splašené. Okno, napadlo ji, uvidí otevřené okno. Měla bych teď co nejrychleji vklouznout do postele, napomínala se, ale nakonec zvítězila zvědavost.

Znovu tiše přistoupila k oknu, aby se pokusila zahlédnout muže. Christian se naproti opíral o sloup verandy, ale nebyl sám. Vedle něho se objevila menší postava, jejíž černé vlasy svítily ve stříbrném měsíčním svitu jako havraní peří. Anna sebou trhla. To je přece Hine, manželova cizokrajně vypadající služebná! Při příjezdu na ni jen ponuře zírala tmavými očima. Hned se Christiana na podivné chování mladé dívky zeptala a zajímalo ji, co má u nich v domě na starosti. Nevrlé jí odsekl, že Hine je jeho pomocnice v domácnosti a že Maorové jsou vůči bělochům velmi obezřetní. Bílí lidé totiž usmrtili příliš mnoho jejich rodičů a sourozenců. „Hlavně Britové na Severním ostrově,“ dodal.

Teď Maorka stála vedle něho. Velice blízko, rovná jako svíčka. Dokonce přistoupila ještě blíže a Anna musela přihlížet, jak Christian uchopil mladou ženu za útlé boky. Nasucho polkla. Pak si muž odvedl služebnou pryč.

Ani na okamžik nezaváhala. Skočila ke stoličce, vklouzla do cestovních šatů, zavázala si boty a vyběhla z domu. Zničehonic jí cizí prostředí přestalo nahánět strach. Zmocnila se jí obrovská zvědavost, jestli Hine je důvodem toho, že se k ní manžel chová najednou tak příkře. „Co znamená Hine?“ zeptala se ho jednou.

„Co já vím?“ odpověděl. „Myslím, že to pochází z Hinepukohurangi. To je něco jako Nebeská víla.“

Obdivně na něho pohlédla. „Ty mluvíš jejich jazykem?“

„Ne,“ zavrčel nepřátelsky, „jen pár slov.“

A nyní sevřel Hine a zmizel s ní ve tmě.

Když Anna vyšla do teplé noci, nevěděla, kudy se vydat, ale pak ji v nose zašimrala známá vůně moře. V návalu blaženosti rozpráhla paže a zhluboka nasála mořský vzduch do plic. Intuitivně vykročila za slanou vůni k přístavu v Otagu, kde před dvěma dny opustila loď.

Za chvíli nechala za sebou sídliště, kde se od doby, kdy nedaleko odsud narazili na zlato, horečně stavěl jeden dům za druhým. Jemný větřík jí čebral vlasy, ale to se jí líbilo, protože jí to připomnělo domov. Labe sice vonělo jinak, ale o větrných dnech se osvěžující závan mořského vzduchu dostal od Severního moře až do Hamburku.

Případalo jí skoro jako věčnost, než sešla z kamenité cesty a uviděla moře, jak se třpytí v měsíčním svitu. Pátravě se rozhlédla, ale manžela nikde neviděla. Kromě šumění vln nebylo nic slyšet. Jestli se správně orientuje, musí tu někde kotvit loď Wortemannova koncernu, která tu čeká, až ji naloží zlatem a vlnou, aby se mohla vrátit do Německa. Při té myšlence nasucho polkla. Co by dala za to, aby se mohla plavit na Margaretě zpět do Hamburku!

Rozhodla se, že se otočí a popojde opačným směrem. Tam se rozkládala jen nehostinná pláž s několika rybářskými čluny. Zastavila se, zula si boty, vzala je do ruky a pokračovala skoro po špičkách. Najednou spatřila několik metrů před sebou dva lidi, kteří na první pohled spolu na zemi zápolili. Široko daleko nebylo nic, za co by se mohla schovat, a tak padla jak široká tak dlouhá do měkkého písku. Opatrně se plazila zpátky k jednomu ze člunů, za kterým se celá roztřesená schovala.

Z tohoto úkrytu obě postavy viděla i slyšela. Hned pochopila, komu patří ta propletená těla bezostyšně se válející po zemi. Christianovo zvířecí sténání by poznala mezi stovkami podobných zvuků. Nejráději ze všeho by si zacpala uši, ale chtěla vědět vše, co se tu odehrává mezi jejím manželem a mladou služebnou. Hine právě vstala, zatřásla dlouhými černými vlasy a popoběhla kousek po pláži. Muž zasupěl, vyskočil na nohy, dohnal ji, povalil a pohřbil křehkou ženu pod svým těžkým tělem, ale Maorce se to zřejmě líbilo. Hlasitě zasténala, ale nebyl to projev bolesti, to Anna dokázala velmi dobře odlišit. Když Christian naposledy dlouze zachrčel, zacpala si uši. Nikdy ho neslyšela dávat takhle živočišně najevo vášně – počínal si jako divoké zvíře. Pak se rozhostilo ticho.

Anně bušilo srdce až v krku. Horečně přemýšlela, jestli se raději nemá vrátit domů, než ji manžel objeví. Nedokázala však odtrhnout oči od nerovného milostného páru. Oba už vstali. Hineino nahé štíhlé tělo se lesklo v měsíčním svitu. Zezadu objala milence, jemuž sahala k hrudi a jenž byl až na kalhoty spuštěné ke kotníkům oblečený. Anna se musela odvrátit – ne proto, že se jí něžné gesto Maorky nepříjemně dotklo, ale protože jí byl odporný pohled na mužův pořád zpola ztopořený úd.

Zaslechla tichý nápěv. Slova mladé ženy zněla něžně a vábivě, ale Anna viděla jeho obličej, který zničehonic zka-meněl. Christian zaskřípal zuby tak silně, že to zaslechla i ve svém úkrytu. Najednou se otočil k Maorce a bez varování ji ze všech sil odstrčil. Byl to tak silný náraz, že Hine padla na záda do písku. Vykřikla něco ve svém jazyce. Anna jí nerozuměla, ale pochopila, že to už není součást milostné hry, protože slova zněla zlobně a žalostně. Milenec jí odpověděl tak hrubě, až to Annu polekalo: „Jdi pryč! Nech mě na pokoji! Teď tu mám svou ženu. Vypadni! Říkám jasně, abys koukala mazat!“

Příkaz doprovodil jednoznačným gestem. Vypadni! Vzápětí zřejmě zopakoval stejná slova v jejím jazyce. Maorka se pomalu vyškrabala na nohy, ukázala si na břicho a něžně Christiana objala. Teprve nyní si Anna všimla, že ho má mírně zaoblené. Hine čeká dítě – že by ho čekala s ním?

Zatočila se jí hlava a zabořila prsty do studeného písku.

